

יוסף חסדי ורחל

1598

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעגל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה ו"ל שנלב"ע ביום זו' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

"ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך..."

מחקר של המחלקה לרפואה מולקולרית בפקולטה לרפואה בטכניון מגלה שיש זן של "כהנים" השונה מיתר בני האדם. גן מסוים הנמצא בכהן אמיתי המוביל אותו עד אהרן הכהן. רובה של אוכלוסיית הכהנים שנבדקה מוצאה מאב משותף אחד וייחודה נשמר במשך כל הדורות. לנו נדמה היה כל השנים שיש רק "אהרן" אחד, הענו, הבורח מכבוד ומכיבודים הרי שמעכשיו עלינו לחפש את "הכהנים", שמטיבעם הם "מסתתרים" שקיבלו את הגנים המיוחדים הישר מאהרן הכהן. אהרן נבחר לכהונה, לא בבחירה דמוקרטית, לא כפיה ע"י הצבור ולא ע"י גוף מסוים ובודאי שלא בהפיכת חצר. אהרן נקרא ע"י צו אלוהי "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי". אכן ידוע שלאהרן היו גנים מיוחדים והפסוק מצרף אליו אף את בניו. הילקוט שמעוני מסביר שלא היה אדם שהתאים יותר לכהונה, מאהרן. הוא היחיד שהתאחדו בו שתי סגולות גם יחד, הוא היה גם נבחר וגם קרוב לקב"ה. האבות ומושה בחרם הקב"ה אבל קרבו את עצמם אליו, יתרו ורחב קרנם הקב"ה ולא בחרם. אהרן שנבחר ע"י הקב"ה היה גם קרוב פנימית, טבעית ונפשית לתפקיד שיעד לו הקב"ה – זה היה כבר בגנים, וגנים אלה עוברים בירושה.

אהרן לא ביקש לעצמו את התפקיד, אהרן לא חיפש מה לעשות או לתקוף את השלטון. החשבון האישי, האנוכי והצר לא העיב מעולם על שיקולי החלטותיו ומעשיו. גם לא כשאחיו הצעיר, משה, זכה בתואר המנהיג ראה ושמח בליבו, לא כפיו בלבד, אלא בלבו – לבו יותר מפיו. אהרן עזר, תמך ועודד, אף על פי שהיה מנהיג הכיר את מקומו, לא ניסה לכפות דעתו, לא הקים חבורה שתנסה לקבוע אלטרנטיבות ולא אירגן ממשלה חליפית. כנראה שאהרן ניהן בסגולות מיוחדות. "משפט בני ישראל", המתנהל על פי דבר ה' המאיר דרך האורים והתומים שעל לבו של הכהן הגדול. "ונתת אל הושן המשפט את האורים ואת התומים והיו על לב אהרן כבאו לפני ה' ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד".

על לבו של אהרן הכהן האוהב שלום ורודף שלום, מופיעות אותיות החיים של עם ישראל ומשפט הנהגתם בארץ ישראל. "משפט בני ישראל על לב אהרן – תמצית האותיות הנשמטות של כל ישראל, מאירה באורים ותומים, 'בולטות או מצטרפות'".

מאת אלה

שבת זכור

שבת יא' אדר ה-תשפ"ו
 פרשה: א. תצוה
 ג. זכור
 הפרשה: ויאמר שמואל
 תענית ביום שני, סיום
 הצום בשעה: 18:00

הדלקת נרות - 17:15
 צאת השבת - 18:09
 ר"ת: 18:48

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:21

תצוה	כי תשא
עמוד השחר: 4:55	4:45
זמן טלית: 5:01	4:51
זריחה: 6:00	6:01
תצות: 11:54	11:52
מנחה גדולה: 12:23	12:22
שקיעה: 17:38	17:43

מחברת: אלה

"היכן הקב"ה?"

שאלו את רבי מנחם-מנדל מקוצק: היכן מקום משכנו של הקב"ה? וענה: בכל מקום שמכניסים אותו. זהו שנאמר (שמות כח, ח): "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - אם פנימיות האדם היא בבחינת 'מקדש', שיש בליבו אהבת ה' ויראתו, אזי - 'ושכנתי בתוכם' - אשרה בו את שכינתי.

העלון לרפואת
 מנשה בר דוד וברוריה
 מרת אחותי זינה בת רחל
 ולע"ג תמי' ח' שלום בר עמחה ז"ל
 ממותי מרים בת רחל ע"ה
 הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
 בטל... 052-5079555

"מעשה בחוטב עצים תמים ובשחוני בקב"ה" ב'

הנהגות

הוא חזר ולקח את חמורו וחזר לעיר ובא הביתה מבלי לגשת
 לעיר לעבודתו כהרגלו, ובראות אותו אשתו ותשאלהו מה קרה
 שהוא בה כל כך מוקדם? ויענה לה שאין הוא רוצה לעבוד עוד,
 מי שמזין את הדוב ישלח גם את מזונותיו, היא לא הבינה ממה
 שדיבר היא פחדה אולי מהחום התבלבל והשפיע על שכלו
 ותשאלהו אם קנה מצרכים עבור הבית כדרכו יום יום, אז הוא
 אמר לה שהוא לא עבד בכלל היום ואין הוא רוצה לעבוד עוד ומי
 שזן את הדוב ישלח לנו את מזונותינו.

עודם מתוכחים ושני אנשים דפקו על הדלת ביתם ושאלו אותו
 אם הוא מוכן להשכיר להם את החמור למשך אותו היום, והוא
 אמר להם שמסכים ובאו לידי משא ומתן ושלמו לו שכירות
 כפולה מהרגילה עבור כמעט חצי יום בלבד, ויקחו את החמור
 והלכו להם. והוא אמר לאשתו את רואה מעשיו של הקב"ה
 ישתבח שמו לעד מעודינו ועד היום הזה האם בא מי שהוא לבקש
 שנשכיר לו את החמור? ובפרט בשעות שאני נמצא בעבודתי עוד
 בשדה ותראי נפלאותיו של הקב"ה איך שלח לנו את מזונותינו
 עד הבית, קחי הכסף הזה ותיקני מה שחסר לך אוכל עבור בני
 המשפחה.

והאנשים האלו שבאו לקחת את החמור היו אנשים ליסטים
 ובדרכם לשדה הלכו לקבור אחד שרצחו אותו והם היו חופרים
 באדמה עבור לקבור אותו ונגלה להם מטמון זהב בכמות גדולה
 ולא ידעו איך לקחתו, החליטו ביניהם לשכור חמור בכדי לקחת
 את המטמון וכך היה הם שכרו החמור והגיעו למקום המטמון
 והחלו לחפור והוציאו את כל המטמון והעמיסו אותו על החמור
 וקשרו את החמור על יד אחד העצים ושמו קצת עפר על פני
 שקים לבל יורגש הזהב שבפנים השק וילכו לנוח, ואחד אמר
 לחברו שמע עוד היום ארוך וללכת עכשיו העירה עוד אור יום
 ולא כדאי והם רעבים עוד לא אכלו ארוחת צהריים, אולי כדאי
 שאחד מאתנו ילך לעיר ויביא לשנינו מה לאכול והשני בנתיים
 יכסה את החפירה לבל יורגש.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Ani for son" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
 "באחד באדר משמיעין על השקלים" זריזים מקדימים למצוות ונותנים
 זכר למחצית השקל" זבל... 0505919251
 יהי רצון שבזכות מצווה חשובה זו תגן בעדכם אכ"י.

ערך מחצית השקל = 85 ללא מע"מ - 98 כולל מע"מ (נכון לתאריך ה' אדר)
 אפשר להתעדכן כל יגיע דרך הקישור המצורף: <https://half-shekel-app.onrender.com>

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

ועשית מוצח קטורת

דיני שהייה בצליה ובאפיה ובקלי הבישול
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

ועתה נבוא לבאר דיני שהייה לענין בשר צלי

אבל כשהבשר נמצא בתוך התנור ופי התנור מכוסה, אם הוא בשר גדי יש להקל בין כשהוא מונח סמוך לגחלים ובין כשהוא מונח על גבי הגחלים, ואפילו אם כשמניחו סמוך לכניסת השבת הוא חי לגמרי או שהתחיל להצלות ועדיין לא נצלה כשיעור חצי צליתו, מפני שבודאי לא יבוא לפתוח את התנור כדי לחתות בגחלים, שהרי כשיפתח התנור תכנס הרוח ותזיק לצליית הבשר.

ואם הוא בשר בקר וצאן גדולים, אין להקל אלא אם כן כיסה את פי התנור וגם סח אותו בטיט, כיון שבבשר בקר וצאן גדולים אין הרוח מזיקה לצליית הבשר, ולכן דוקא כשטח את פי התנור בטיט יש להקל, מפני שאין לחוש שמא יבוא לסתור הטיחה שסביב פי התנור ולחתות בגחלים, וכל שטח פי התנור בטיט יש להקל בין כשהניח הבשר סמוך לגחלים ובין כשהניחו על גבי הגחלים, ואפילו אם כשמניחו סמוך לכניסת השבת הוא חי לגמרי או שהתחיל להצלות ועדיין לא נצלה כשיעור חצי צליתו.

ויש אומרים שלדעת השלחן ערוך הסובר שיש לאסור בהניח הבשר על גבי הגחלים ונוגע הבשר בגחלים, היינו אפילו אם הניח הבשר בתוך התנור, וגם סתם פי התנור וסח אותו בטיט, בין בבשר גדי ובין בבשר בקר וצאן גדולים, ויש אומרים שכל שסתם פי התנור וסח אותו בטיט, אף לדעת השלחן ערוך יש להקל אפילו כשנוגע הבשר בגחלים.

ולהלן (סעיף יא והלאה) יבוארו עוד פרטי דינים בענין בשר המונח על גבי גחלים.

ד. בדין האמור לעיל בסעיף הקודם שלענין שהייה בבשר צלי הקילו חכמים יותר בבשר גדי מאשר בבשר בקר וצאן גדולים, היינו דוקא כשבשר הגדי מנותח לנתחים, אבל אם הוא שלם דינו כדין בשר בקר וצאן גדולים. ובבשר בקר וצאן גדולים אין לחלק בין כשהם שלמים לבין כשהם מנותחים לנתחים.

ובשר עוף דינו כבשר גדי, כל שהוא מנותח לנתחים, אבל אם הוא שלם דינו כדין בשר בקר וצאן גדולים. וכל שחלל הגוף שלם, אפילו אם הורידו ממנו את הראש והכרעים, נחשב לשלם.

"ונתתה אל זשן המשפט את האורים ואת התומים"
כאן הקדים הכתוב את "האורים" ואחר מכן את "התומים".

ואילו בספר משנה תורה בפרשת וזאת הברכה הקדים "תומיך ואוריך לאיש חסידך", קודם "תומיך ורק לאחר מכן "אוריך".

טעם השינוי, מסביר רבי יעקב חי זריהן זצ"ל אב"ד טבריה בספרו "אהל יעקב" בעקבות דברי חז"ל במכת יומא: אף על פי שגזירת נביא חוזרת - גזירת אורים ותומים אינה חוזרת. ונקראו אורים ותומים - שמאירים דבריהם, תומים - שמשלימים לדבריהם.

נמצא איפוא, כששאלו באורים ותומים והאירו ישראל וחזרו בתשובה, אזי התומים משלימים דבריהם וגזירתם לא בטלה. אולם לגבי "איש חסידך" שהוא הנביא - כלפיו הסדר שונה, קודם הוא משלים את דבריו ואחר כך מאירים, ולכן אם חזרו ישראל בתשובה לאחר גזירת הנביא יכולה גזירתו לחזור וינצלו מן הגזירה.

"שפה יהיה לפיו"

בדרך רמז פירש פסוק זה המגיד רבי יצחק יעקב מפשיסחא, וכך היה אומר:
"שפה יהיה לפיו" - שפתו של האדם תהיה כמנעול החוסם את פיו שלא ידבר דברים שאינם צריכים, לשון הרע דברי שקר ורכילות. והליץ על כך את מאמר חז"ל: מצאו נעול - בידוע שיש שם אדם, מצאו פתוח - בידוע שאין שם אדם.

אם נעול פיו של האדם, ואינו מדבר דיבורים שאינם לצורך ושאר דברים אסורים, סימן הוא שאכן הוא "אדם" הראוי לשמו, ואילו אם פיו פתוח ומוציא תדיר את תשעת הקבין של שיחה, סימן ואות הוא שאין התואר "אדם" ראוי לשמו...

"ונשא אהרן את שמותם לפני ה' על שתי כתפיו לזכרון" שתי זכרונות אלו על שתי כתפי הכהן למה לוי?
כתב הגאון רבי וידאל הצרפתי זצ"ל בספרו "צוף דבש", שאכן יש טעם לשתי זכרונות אלו. זכרון האפוד - הוא "זכרון לבני ישראל", שיהיו השבטים נזכרים זכותם לפני הקב"ה בכל עת שהשיבנה משקפת אל כתפו האפוד של הכהן. אולם זכרון החושן על לב הכהן הגדול - הוא למען שיהיה זכרון הכהן על עם ישראל בכל עת שיהיו על לבו ולא יהיו נשכחים. וזה טעם שתי הזכרונות על כתפי האפוד.

"מעשה חרש אבן"

מוסר השכל שכותב רבי אשר חדאד שליט"א בספרו "שמן אשר", בפירושו לפסוק בתהלים: "ואני כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו". ולכאורה היה צריך לומר "וכאלם לא אפתח פי" - כיון שהוא מדבר על עצמו: והביאור הוא שכידוע שהמחלוקת - תחילתה היא כמו זכר, שאינו מוליד ונקראת "ריב" וכאשר מי שכנגדו עונה על דבריו ומשיב לו מנה אפיים אזי תהיה בבחינת "נקבה" שמולידה ונקראת "מריבה". ולכן אומר הכתוב "אל תענה על ריב מהר פן מה תעשה באחריתה", היינו כשתצרך האותיות "מה" למילת "ריב" - תהיה "מריבה" שהיא פרה ורבה. ולפיכך נאמר "יהי ריב בין רועי מקנה אברהם לבין רועי מקנה לוט" ואברהם אבינו שידע את התוצאות של הריב התבטא ואמר "אל נא תהי מריבה ביני ובינך".

ומכאן תשובה לפשר הלשון בתהלים "ואני כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו" - כלומר כשאני אעשה את עצמי כחרש שאינו שומע ולא עונה על דברי מחלוקת ולשון הרע, אזי זה שכנגדו הוא יהיה "כאלם לא יפתח פיו". ורעיון זה רמז בפסוק שבפרשתנו: "מעשב חרש אבן" - אם אני עושה כמעשה אדם שהוא "חרש" שאינו שומע ואינו עונה על המחלוקת אזי זה שכנגדו ידום כ"אבן" ולא יפתח פיו לרעה.

"ועשית מוצח קטורת"
"קטורת" - ראשי תיבות קדושה, טהרה, רחמים, תקנה. כבר אמר הכתוב: "שמן וקטורת ישמח לב". כשנכנס הכהן הגדול לפני ולפנים ביום הכיפורים כדי לכפר על בני ישראל נאמר "וכיסה ענן הקטורת". מה חוננת הכתוב במלה "כיסה"?
כיסה - זו סליחה. "כסיתם כל חטאתכם סלה"... כיון שענן הקטורת מיתמר ועולה ופונה למעלה ונעשה אשכול היה ידוע לקהל שהמתין בחוץ שהכהן הגדול חי.
כשיצא הכהן הגדול בשלום היתה השמחה בישראל גדולה מאוד. כך מתקיים הכתוב "שמן וקטורת ישמח לב". חביבה הקטורת על הקב"ה. המגיפה נעצרה ע"י הקטורת והנשיאים אף הם הקריבו כל אחד כף מלאת קטורת לפני ה'. וגם לעתיד לבא אנו ניטהר ע"י הקטורת, ככתוב "עולות מתים אעלה".